

28. évközi vasárnap 2011.

Bevezetés

A Szentírás, - így a mai 28. évközi vasárnap evangéliumi szakaszában is - gyakran hasonlítja Isten országát lakomához. A szentmise is egy Isten által rendezett lakoma. Mi, akik jelen vagyunk e szentmisén, elfogadtuk a lakomára való meghívást. De mielőtt elkezdődne az eucharisztikus lakoma, kérdezzük meg önmagunktól: menyegzős köntösbe öltöztött e lelkünk? Nem kell-e valamit alakítani a köntösön? Ha igen, tegyük meg!

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem fogadtuk el minden vasárnap az eucharisztikus lakomádra szóló meghívásodat. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy az eucharisztikus lakomán való rész-vételünk hiányzik belőlünk a lakoma öröme. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy elmulasztjuk hívni ismételten a lakomádról távolmaradókat és a nem hivatalosakat. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Az Úr Jézus a mai vasárnap evangéliumi szakaszában, az Isten országáról tanítja hallgatóit. Mert nemcsak a tanítványok, hanem minden kor hívője kíváncsi arra, hogy mi is az, illetve milyen az? Jézus az imént hallott példabeszéddel válaszolt tanítványainak, és válaszol nekünk is..

"A mennyek országa olyan, mint amikor egy király menyegzőt rendezett a fiának.". Milyen egy lakodalom? Ezt még a vidéki hagyományos lakomán legalább már egyszer részt vett városi, de főleg a vidéki emberek egyformán jól tudják, hogy milyen. Finom ételek, italok,

esküvői torta, sokféle édesség, jókedv, zene, tánc. Együtt lehetünk családjainkkal. Kiterjedt rokonságunkkal és barátainkkal. Baráti, jóhangulatú beszélgetések. Ilyenkor a vendégek osztoznak az ünnepek örömeiben. Akit meghívnak, kitüntetésnek érzi, "hivatalos vagyok"- így mondjuk, s ha mégse megy el valaki, úgy érzi, hogy kimarad valami jóból.

Jézus korában is hasonló volt a menyegző, talán azzal a különbséggel, hogy hét napon át tartott a dínom dánom. A menyegző, a lakoma a legnagyobb esemény volt, és ma is az, nemcsak a fiatal pár, hanem a jelenlévők számára is. Ezért érthető volt, hogy Jézus ezt a hasonlatot használta a mennyek ország képének magyarázásához.

Ki a példabeszédben szereplő király? Maga a mennyei Atya.

A lakomára való meghívásban Jézus, az Istennek azt a jóságát akarja érzékeltetni, amellyel meghív bennünket az örök élet lakomájára.

Különös, hogy a király hiába küldi szolgálait a meghívottakhoz. Még hozzá kétszer is, azok nem törődnek a meghívással. Elmennek, ki a majorjába, ki meg a keresete után. Mások meg megfogják szolgálait, megverik, sőt meg is ölik. Durva viselkedésükben tetőfokára hágott a király ellen elkövetett hálátlan és érzéketlen visszautasításuk.

Kik ezek a hivatalosak? A szöveg első értelmezésében a Jézus korabeli választott néphez tartozókra utal, akik a Jézus által hirdetett Isten országába való meghívást visszautasították. Isten küldötteinek bántalmazása, megölése vonatkozhat a Jézus előtt élt, s választott népet Istenhez való visszatérésre buzdító prófétákra, de magára Jézus Krisztusra is.

A történelem folyamán a földi lakodalmas ház, az egyház mégis megtelik. Isten ugyanis minden embert meghív a menyegzőre, nemcsak a zsidókat, hanem a pogányokat, a régebbi korokét csakúgy, mint az újabbakét, s napjaink pogányait is. Sőt jókat és rosszakat is egyaránt.

Az evangéliumi elbeszélés tulajdonképpen eddig egy kerek egész. Azonban az evangélium nem történelmet, nem üdvtörténetet tanít csupán, hanem mindig tartalmaz hallgatóinak szóló üzenetet is.

Ma a megkeresztelt keresztények a hivatalosak a menyegzőre, a mennyei lakoma előképére, a szentmisére. De elfogadják-e a mai hivatalosak erre a lakomára szóló meghívásukat

A legutóbbi, az egyházüldözés után tartott népszámlálás adatai szerint, hazánkban öt és fél millió vallotta magát katolikusnak. Öt és fél millió ember, hazánk lakosságának több mint a fele. Eszerint minden településnek, városrésznek a fele katolikus. Magunk sem akarjuk elhinni, hiszen akkor templomaink zsúfoltak lennének, s nem tátonganának az ürességtől.

Sajnos a települések, városrészek lakóinak nemhogy a fele, de optimális esetben is legfeljebb tizede jár templomba.

Akkor a több millió hivatalos vendéget, a templomokból hiányzó több millió katolikus hívót, kikkel lehet helyettesíteni? Kik ők, akik megtöltik mégis a lakodalmas házat? De valóban megtöltik a jelenlevők a templomokat? Oh, nem!

Nyilván nem lehet ilyen összefüggéseket keresni a mai valóság és a példabeszéd között, de a jézusi

meghívásra adott emberi válaszok tartalmilag, ma is helytállóak.

A parabola lényegi mondani-valója az, hogy Isten minden embert meghív országába, de nem mindenki fogadja el a meghívást. Akik határozottan visszautasították a meghívást azok az anyagi javakat, azok megszerzéséért való történetét fontosabbnak tartották, mint a lakodalmon való részvételt.

Ma sincs másként! Ma is sokan tartják összehasonlíthatatlanul fontosabbnak a gyakorlati, anyagi érdekeket, mint a lelkieket.

Ha keresztelés, vagy esketés alkalmával megkérdezem, miért nem gyakorolják a hitüket? Azt válaszolják, hogy „nincs rá időm”. Pedig a helyes és igaz válasz az lenne, hogy „nem tartom fontosnak”. Amit ugyanis fontosnak tartunk, arra mindig tudunk időt szakítani.

Természetesen vannak, akik elfogadják a meghívást, és róluk mondja Jézus, hogy bemennek a menyegzőre. Szeretném úgy hinni, hogy mi, itt jelenlevők, mindannyian ezek közé tartozunk.

Nem tudom, szoktunk-e arra gondolni, hogy ha az Úr a mai távollevő hivatalosak helyét, a ma utcai járókelőivel, jókkal és gonoszokkal töltené meg a menyegzős házban, mi lenne a reakciónk?

Pedig ezekhez a mai utcai járókelőkhöz, jókhoz és gonoszokhoz, bennünket küld az Úr, hogy hívjuk a menyegzőre, a sokféle értelemben s sokszínű rongyokba öltözötteket. A mi feladatunk, hogy menyegzős köntösbe öltöztessük őket, és méltókká tegyük a menyegzős lakomán való részvételre.

Amen.

F. F.